

dende og tydeligt, hvad de have forudsat ikke behøvede at nævnes i Loven, nemlig at frivillige Overenskomster kunne finde Sted, inden Loven bringes til endelig Udførelse — de have meent, siger jeg, at, naar denne Tilføining kom til og har gjort det klart, at de frivillige Overenskomster bestandig ville ligge ved Siden af og gaae forud for Lovens Udførelse, saa behøver dette Forslag ikke at optages i Loven, saa ligger det for de forskjellige Parter og kan træde frem som et Forslag fra en af dem som en mindelig Overenskomst. Forslaget er mindre let at forstaae for Folk ialmindelighed og derfor maaskee mindre vel likket til at optages i Loven, medens det meget gjerne under forskjellige Tilfælde kan tjene som en heldig Form for frivillige Overenskomster.

Rosenørn: Jeg skal tillade mig, saavidt jeg formaaer, at forsøge paa at begrunde de af mig stillede Endringsforslag. Forslaget under Nr. 1 skal jeg ikke omtale. Med Hensyn til Forslagene under Nr. 2, 3 og 4 skal jeg bemærke, at da jeg gjenleste Lovforslaget og besluttede at stille Endringer dertil, saa opstod meget naturligt det Duffe hos mig at give § 1 en saadan Redaction, at der deri kunde opregnes samtlige de Stiftelser, hvorpaa Loven skulde kunne anvendes; derved vilde jo tillige de Stiftelser være undtagne, som man ikke vilde have, at Loven skulde komme til Anvendelse paa, men det vilde ikke lykkes for mig, og jeg tager ikke i Betænkning at tilstaae, at jeg har den Tro til det ærede Udvalg, der blev nedsat i Anledning af det her i Thinget indbragte Lovforslag om Graabrødre-Hospitals Gods, at det vilde have forsøgt paa at udføre dette, dersom det ikke havde fundet, at det var

forbundet med stor Besvær og Banskeligbed, isærdeleshed paa den Tid, nærværende Lovforslag blev indbragt, formedels de ærede Forslagstilleres øvrige Stilling til Thinget; men da jeg saaledes ikke kunde udfinde de Stiftelser, hvorpaa Loven skulde anvendes, valgte jeg den Udvei at redigere Paragraphen saaledes, at det blev Ministeriet muligt at undersøge, paa hvilke Stiftelser det meente, at Loven skulde anvendes, og paa hvilke Stiftelser den ikke skulde komme til Anvendelse. Af denne Grund holder jeg naturligtvis først og fremmest paa Forslaget under Nr. 3; men skulde det ærede Thing ikke ville gaae ind derpaa, saa meente jeg dog rigtignok, at der vilde være vundet Noget ved at antage Forslaget under Nr. 4. Det hedder nemlig i § 1, at „han“ (Ministeren) er bemyndiget til at undtage dette Gods fra denne Lovs Omraade, og skulde de af ham gjorte Undtagelser vedblive at staae i Kraft, „hvis de“ — som det hedder — „bifaldes af den først sammentrædende Rigsdag“. Dersom nu den første sammentrædende Rigsdags ene Afdeling synes herom, men den anden Afdeling ikke, saa er Følgen den, at den trufne Foranstaltning ikke er bifaldet. Det kunde saaledes tænkes, at vedkommende Minister og den ene Afdeling af Rigsdagen ere af den Ansættelse, at den eller den Stiftelses Gods ikke maa sælges, men at den anden Afdeling af Repræsentationen er af modsat Mening, hvoraf Følgen bliver, at den paagældende Stiftelses Gods maa sælges; naar der derimod staaer „ikke forkastet“, saa forekommer det mig, at begge Rigsdagens Afdelinger maae være enige om Forkastelsen af Ministerens Bestemmelse, ellers bliver den i Kraft.